

Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται παραμόρφωση των προσκομισθέντων ενόπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδεικτικών στοιχείων. Τα στοιχεία αυτά περιγράφουν το μέτρο αναδιαρθρώσεως του κεφαλαίου της EDF που πράγματι εφαρμόστηκε και εξ αυτών δεν προκύπτει η φορολογική απαλλαγή την οποία διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο.

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία της φύσεως και του πεδίου εφαρμογής των υποχρεώσεων επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως οι οποίες επιβάλλονται από την πρόσφατη νομολογία του Δικαστηρίου, και συγκεκριμένα από την απόφαση *Frucona Košice* της 20ής Σεπτεμβρίου 2007 (C-300/16 P), επί της οποίας ωστόσο υποβλήθηκαν γραπτές παρατηρήσεις ενόπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται παράβαση από το Γενικό Δικαστήριο της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, τόσο ως προς τον χαρακτηρισμό του επίμαχου μέτρου, όσο και ως προς την παράλειψη συζητήσεως των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας που στηρίζονται στην απόφαση *Frucona Košice*.

Τέλος, με τον επικουρικός προβαλλόμενο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο ως προς τον χαρακτηρισμό της προσαπτόμενης ενίσχυσεως ως νέα ενίσχυση, ενώ έπρεπε να χαρακτηριστεί ως υφιστάμενη ενίσχυση.

(¹) EE L 34, σ. 152.

Αναίρεση που άσκησε στις 9 Απριλίου 2018 η Ιταλική Δημοκρατία κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 25 Ιανουαρίου 2018 στην υπόθεση T-91/16, Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: G. Palmieri, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

— Η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο να αναίρεσει, σύμφωνα με τα άρθρα 56 και 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, την απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2018, η οποία κοινοποιήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2018 και εκδόθηκε από το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο της υποθέσεως T-91/16, με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(2015) 9413 της 17.12.2015, η οποία κοινοποιήθηκε στις 18.12.2015, περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο για το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα στην Περιφέρεια Σικελίας, το οποίο εντάσσεται στο κοινοτικό πλαίσιο στήριξης για τις κοινοτικές διαρθρωτικές παρεμβάσεις του στόχου αριθ. 1 στην Ιταλία στις οικείες περιοχές (POR Sicilia 2000-2006)· ως εκ τούτου, ζητεί να ακυρωθεί η ως άνω απόφαση της Επιτροπής.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Ιταλική Δημοκρατία προσέβαλε ενόπιον του Δικαστηρίου την απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2018, υπόθεση T-91/16, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέρριψε την προσφυγή της Ιταλίας κατά της αποφάσεως της Επιτροπής C (2015)9413 της 17.12.2015, η οποία κοινοποιήθηκε στις 18.12.2015, περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο για το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα στην Περιφέρεια Σικελίας, το οποίο εντάσσεται στο κοινοτικό πλαίσιο στήριξης για τις κοινοτικές διαρθρωτικές παρεμβάσεις του στόχου αριθ. 1 στην Ιταλία στις οικείες περιοχές (POR Sicilia 2000-2006)

Πρώτος λόγος αναιρέσεως. Παράβαση των άρθρων 39 του κανονισμού 1260/99 (¹), 4, 6 και 10 του κανονισμού 438/[2001] (²): 317 ΣΛΕΕ· και παραβίαση της αρχής του βάρους αποδείξεως.

Το Γενικό Δικαστήριο δεν επισήμανε ότι από τα πραγματικά περιστατικά τα οποία το ίδιο διαπίστωσε προέκυπτε ότι η Επιτροπή διενήργησε εκ νέου επαληθεύσεις το 2008 ως προς τις ίδιες δαπάνες που είχαν ήδη επαληθευτεί επιτυχώς το 2005 και 2006, χωρίς να έχουν ανακύψει νέα πραγματικά περιστατικά.

Δεύτερος λόγος αναιρέσεως. Παράβαση των άρθρων 39 του κανονισμού 1260/99· 100 του κανονισμού 1083/2006 ⁽³⁾: 145 του κανονισμού 1303/2013 ⁽⁴⁾· και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, προσβολή του δικαιώματος ακρόασης και παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς να προκύπτει η σχετική αιτιολογία, ότι είναι δικαιολογημένη η άνω των επτά ετών συνολική διάρκεια της διαδικασίας διορθώσεως, στο πλαίσιο της οποίας η Επιτροπή ενήργησε, κατ' ουσίαν, κατά τρόπο ώστε να ξεκινήσει η αποσβεστική προθεσμία των έξι μηνών από την ακρόαση, η οποία προβλέπεται για την έκδοση της τελικής αποφάσεως, σε χρόνο τον οποίο καθόρισε η ίδια κατά διακριτική ευχέρεια, ανατρέποντας τον αποκλειστικό χαρακτήρα της προθεσμίας.

Τρίτος λόγος αναιρέσεως. Παράβαση του άρθρου 39, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1260/99 και του άρθρου 10 του κανονισμού 438/2001. Παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών.

Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το ποσοστό σφάλματος στη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν ουσιωδώς διαφορετικό για τα χρονικά διαστήματα πριν και μετά τις 31.12.2006· και τούτο ίσχυε ως προς το αντικείμενο των δαπανών τόσο για τα «αναδρομικά» έργα όσο και για άλλα έργα. Ωστόσο, έκρινε κατά παράβαση του νόμου ότι ήταν ορθή κατά παρέκταση διόρθωση του ενιαίου ποσοστού σφάλματος της τάξεως 32,65 % αδιακρίτως για όλα τα έτη του προγραμματισμού και για όλα τα είδη έργων. Με τον τρόπο αυτό παραβίασε τις αρχές της αναλογικότητας για τις δημοσιονομικές διορθώσεις και της αντιπροσωπευτικότητας των δειγμάτων.

- ⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, περί γενικών διατάξεων για τα διαρθρωτικά Ταμεία (ΕΕ L 161, σ. 1).
- ⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 438/2001 της Επιτροπής, της 2ας Μαρτίου 2001, για θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1260/1999 του Συμβουλίου όσον αφορά τα συστήματα διαχείρισης και ελέγχου των παρεμβάσεων των διαρθρωτικών Ταμείων (ΕΕ L 63, σ. 21).
- ⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1083/2006 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2006, περί καθορισμού γενικών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και το Ταμείο Συνοχής και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1260/1999 (ΕΕ L 210, σ. 25).
- ⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 1303/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2013, περί καθορισμού κοινών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, το Ταμείο Συνοχής, το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Θάλασσας και Αλιείας και περί καθορισμού γενικών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, το Ταμείο Συνοχής και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Θάλασσας και Αλιείας και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1083/2006 (ΕΕ L 347, σ. 320).